

ansees for rimeligt eller urimeligt, saa er dog Saameget vist, og det veed den ærede Rigsdagsmand meget godt, at der er mange Tusinde Mennesker, som staae rede til at bevise, at de ere blevne homøopathisk behandlede ved Hjælp af mig og helbredede, efterat de ere blevne erklærede uhelbredelige af de autoriserede Læger og udfrevne af Sygehusene, og have de ikke fuldkommen gjenvundet deres Helbred, saa ere de dog idetmindste blevne lindrede i deres Lidelser. Saalænge Staten vil vedblive at straffe Dvælsalvere, bør Staten ogsaa sørge for, at de Læger, som den ene giver Ret til at curere Folk, ogsaa ere i Besiddelse af Kundskab til denne Helbredelsesmaade, der nu er anerkjendt ved Siden af den anden, og som mange lidende Mennesker ønske at blive behandlede efter. Disse mange lidende Mennesker kunne ikke opnaae at faae deres Ønske tilfredsstillet, saalænge der ikke bliver underviist i denne Curmethode. Jeg troer ikke, at Staden vil blive større, end den nu er; jeg troer tværtimod, at den vil blive mindre, naar den nu bestaaende Dvælsalverlovgivning blev ophævet; men jeg maa rigtignok sige, at jeg anseer det for en Umulighed, da jeg er af den Formening, at Folk, og navnlig Statsstyrelsen, i den Henseende er altfor overtroisk. Hvis den høitærede Justitsminister ikke paa min tilsigtede Forespørgsel giver det Svar, at han agter at forskaffe Tilladelse til, at Folk, der ere erklærede for uhelbredelige af autoriserede Læger eller udfrevne som incurable af Sygehospitalerne, maae betroe deres Legemes Behandling til hvem de ville, saa vil jeg fremkomme med et Lovforslag, der giver en saadan Ret, men den staaer i meget nær Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, thi det gjør det kun muligt for de li-

dende Mennesker, at de med Tiden her i Landet kunne faae den Hjælp, de ønske.

Tscherning: Jeg skulder en Retfærdiggjørelse; da jeg har citeret min ærede Ven, som jeg har siddet ved Siden af, kan jeg ikke godt høre paa, at han bliver benævnt en Charlatan og en Renegat, fordi han har ophørt at troe paa Homøopathien. Han kan ikke være Renegat, thi han har aabenbart ikke vendt sig til noget Andet; han har været Secretair i en homøopathisk Forening, jeg siger ikke, at han har udøvet Homøopathien, dog er det meget muligt, at han netop derved, at han ikke var Charlatan, ikke har kunnet gjøre Lykke som Homøopath; det er meget muligt, at det netop er denne Egenkab, han har savnet. Naar det ærede Medlem har draget sig selv frem, da skal jeg erklære, at det er min fuldeste Dverthynding, at, naar en Regjering engang har seet ham reise som Missionair til Asten og har havt den Dverbeviisning, at han havde lært nok for at kunne helbrede Tyrker og Mohamedaner og alle dem, der skulde omvendes til den kristelige Lære, saa er det den største Uret af Verden, naar den ikke lader ham have Lov til at udøve sin Kunst blandt sine Landsmænd, det er at behandle Aftaterne paa en høist ubillig Maade. Jeg har den fuldkomne Dverbeviisning, at der er en stor Mængde Mennesker, der have vundet Tro paa Helbredelsens Mulighed, og under det ærede Medlems Beileidning vundet Lindring og Helbredelse; jeg har seet Mange af dem, og her have været Deputationer i den Anledning. Alt dette vil jeg gaae ind paa, men det kan dog ikke bevise Nødvendigheden af en homøopathisk Lærestol det bevise netop det Modsatte.